

La invocació d'Alexandræ per un món més just embolcalla l'Anònima d'una deliciosa experiència sonora

El duet format per Elena Tarrats i Marc Vilajuana va presentar el seu primer disc, "Gaudeamus Omnes", en el marc de la Fira Mediterrània

El duet Alexandræ, aquest dissabte al vespre, a l'Anònima de Manresa | AFT

Sense gairebé res. Fins i tot la llum, escassejava. Però ja el buscaven, aquest ambient sobri, auster, senzill... No calen gaires parafernàlies visuals quan el que es busca és captar l'atenció a través d'una experiència auditiva. De fet, l'únic element que destacava per sobre de la resta (altaveus, micròfons, una taula de so, dues cadires...) era un extintor. Vermell. Col·locat al bell mig de l'escenari. Damunt d'una totxana, perquè encara destaqués més. Un extintor que Elena Tarrats i Marc Vilajuana (els components d'Alexandræ) van trobar, de manera totalment casual, el dia que van anar-se a fer les fotos promocionals del seu primer disc conjunt, *Gaudeamus Omnes*, al Konvent de Cal Rosal, a Puig-reig. "Vam pensar que il·lustrava perfectament tot el que volíem transmetre amb les nostres cançons", explica Tarrats.

I és que aquest primer treball discogràfic conjunt busca, precisament, posar damunt la taula i fer reflexionar sobre les tragèdies planetàries i socials en què es troba immersa la societat del segle XXI; uns incendis que només es podran apagar si tothom hi posa de la seva part, si es practica l'empatia, si es pren consciència, d'una vegada per totes, que tots som iguals i tenim els mateixos drets. "Només així, tenint en compte l'altre, hi haurà abundància per a tothom i gaudirem totes" assegura el duet. *Gaudeamus Omnes*. Gaudir col·lectivament. Res més lluny de la realitat.

L'espectacle que van oferir a l'Anònima de Manresa en el marc de la Fira Mediterrània va aixecar grans i sons aplaudiments per part del públic, que va mantenir un silenci sepulcral durant els cinquanta minuts de concert. Uns cinquanta minuts que van servir per repassar les cinc cançons que té el disc, dues de les quals de gairebé un quart d'hora de durada. Els temes del repertori, explicava Marc Vilajuana, "van sortir, tots, d'improvisacions: ens trobàvem en espais que ens inspiràvem, enceníem la gravadora i començàvem a improvisar", assegurava. El que fan durant els concerts és, doncs, "reinterpretar" aquestes improvisacions, que beuen de les sonoritats de la música antiga vocal (en llatí) i del minimalisme modern.

Un diàleg constant entre el misticisme medieval i la quotidianitat contemporània protagonitzat per dues veus que, tot i ser joves, compten amb una gran i reeixida trajectòria tant en el món musical com en el de la interpretació. De fet, Tarrats i Vilajuana es van conèixer fent el musical *Maremar* que, en certa manera, va servir de font d'inspiració a la parella per confegir el seu primer treball.

Delicadesa, contundència, dolçor, *savoir faire*... Tot plegat, barrejat amb un talent extraordinari que ajuda el públic a abstrure's d'un món que, ara com ara, sort en té de la cultura i la bellesa artística per sobreviure emocionalment.

[noticia]93645[/noticia]

[noticia]93643[/noticia]

[noticia]93638[/noticia]

[noticia]93640[/noticia]

[noticia]93630[/noticia]

[noticia]93625[/noticia]

[noticia]93615[/noticia]

[noticia]93599[/noticia]